

Par Minutters Forløb, skønt de i Mellemtiden havde talt om helt andre Ting.

Per udtalte sig under Hjemkørslen med megen Varme om alt, hvad han havde oplevet paa Turen. Kun nævnte han ikke Inger med et Ord. Hofjægermesterinden, der lagde Mærke hertil, tænkte sit derved. Hun lændede sig tilbage i Vognen og sank hen i ømme Drømmerier.

Solen var gaaet ned. Det blev næsten mørkt, inden de naaede hjem.

Idet de kørte ind gennem Porten paa Kærsholm under den hult rumlende Genlyd, Per allerede kendte saa godt, og da han saa Lyset fra Vinduerne skinne dem saa gæstevenligt imøde, blev han grebet af en ham ny og forunderlig Følelse. Han fik i dette Øjeblik for første Gang i sit Liv et Indtryk af at have fundet et Sted, hvortil han paa hjemlig Maade følte sig knyttet. Som til Bekræftelse kom i det samme Forvalterens Hund springende og gav sig til at danse omkring ham og slikke hans Haand i vild Gensynsglæde. Det stakkels Dyr, hvis Hvalpe man havde taget fra den, havde siden kastet sin Kærlighed paa Per. Bevæget bøjede han sig ned og klappede den.

Men paa samme Tid vakttes paany al hans hemmelige Uro og Mismod ved Tanken om den forestaaende Afsked. Han begreb snart ikke, hvorledes han skulde løsrive sig herfra. Og dog maatte det jo ske. Og det endda snart. Han havde nu været her omtrent to Uger.

Da han kom ind paa sit Værelse, jog det igennem ham ved Synet af et Brev, der var lagt frem til ham paa Bordet. Hans Øjne fik et sky Udtryk, — det maatte være Brev fra Jakobe, tænkte han og tøvede med at tage det. Da han genkendte Ivans Kragetæer, trak han vel Vejret lettere; men